

عنوان مقاله:

مقایسه ماهیت پری در ایران باستان با ماهیت آن در ادبیات فارسی معاصر

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی ادبیات، زبان شناسی و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهسا موازن

خلاصه مقاله:

پری قرن هاست که در ذهن و اندیشه ایرانیان زنده مانده است. از اوستا تا قصه های عامیانه مادربزرگ ها، نام پری بارها تکرار شده است. پری موجودی افسانه ای و بسیار زیبا و فریباست. در طیقرن ها، شخصیت او بارها دگرگون شده؛ گاه مظهر هر گونه پلیدی و بدخواهی است و گاه همچون فرشته. ماهیت پری در منابع و مراجع فارسی، مبهم و درهم آمیخته است. یونانیان، ایرانیان دوره باستان و ایرانیان بعد از اسلام، هرکدام باورهای خاصی در باب پری داشته اند. تداخل این باورها، سبب ابهام ماهیت و مدولپیری در اذهان گردیده است. هدف این نوشتار، به دست دادن تصویری روشن از ماهیت پری است که بهدرک و فهم بیشتر و صحیحتر از متون ادبی و دینی و تاریخی کمک خواهد کرد. برای این کار، مدلول اینواژه از قدیمترین ایام تا دوره جدید، در منابع مربوط مورد مطالعه قرار گرفته و مدلول و ماهیت آن در دوره باستان و مدلول و ماهیت و معانی حقیقی و مجازی آن در ادبیات فارسی، نشان داده شده است. بر ایناساس «پری» در دوره باستان، موجودی اهریمنی، شرور و دشمن روشنان و مزدیستان بوده و انواعی داشته است. برخی از اسطوره شناسان ایرانی معتقدند که در روزگاران کهن، پیش از دین زرتشت، پری دراصل ایزد بانوی باروری و زایش بود که تولد فرزندان، برکت و فراوانی نعمت، جاری شدن آب ها و رویش گیاهان به نیروی او بستگی داشت. در اعتقادات ایرانیان کهن دو تصور درباره پری وجود داشت: یکی تصور منفی، که بر طبق اعتقادات زردشتی پری را پلید و اهریمنی می دانست؛ و دیگری تصویری که پری را الههعشق و باروری می دانست و صبغه قداست به پری می داد. پس از ورود اسلام به ایران نیز این دو ذهنیت درباره پری دوام یافت. همچنین، ویژگی های پری زردشتی با اعتقادات درباره جنیان بدجنس و شیاطیندر آمیخت و، از سویی دیگر نیز، پری که زمانی ایزدبانو بود، مترادف با فرشته و حوری پنداشته شد.

کلمات کلیدی:

پری، ادبیات باستان، ادبیات معاصر، جن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716803>

